

RAEYMAEKER, Louis de (Sint-Pieters-Rode 18 november 1895 – Leuven 25 februari 1970).

Studeerde aan het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte te Leuven en daarna aan het Grootseminarie te Mechelen, waar De Raeymaeker in 1923 tot priester werd gewijd. Tijdens de Eerste Wereldoorlog kwam hij als soldaat-brancardier in contact met Cyriel Verschaeve en Frans Daels. In 1920 doceerde hij in de wijsbegeerte en in 1927 in de godgeleerdheid; in 1934 werd hij aan de Katholieke Universiteit Leuven lector en in 1936 hoogleraar in de filosofie. Naast het lidmaatschap van een groot aantal commissies en verenigingen voor onderwijs, wijsbegeerte en wetenschapsbeleid, was hij lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten.

De Vlaamsgezinde De Raeymaeker volgde Gustaaf Verriest (1880-1951) op als voorzitter van de Vereniging van Vlaamse Professoren. Hij stimuleerde als raadsheer van de rector en lid van de rec-

torale raad de verdere vernederlandsing van de Leuvense universiteit (**onderwijs**). Bij de hervorming in 1962 werd De Raeymaker prorector. Alhoewel hij een voorstander was van een meertalige universiteit, zou hij zich niet verzetten tegen de uiteindelijke splitsing. In 1966 werd hij emeritus en als prorector opgevolgd door **Pieter de Somer**.

LITERATUUR: G. Maertens, 'Bij het afscheid van Mgr. L. de Raeymaker', in *Onze Alma Mater* (1966); – J. Hofkens, 'De figuur van een priester', in *Onze Alma Mater* (1970); – M. de Potter, 'Wijlen Mgr. L. de Raeymaker', in *Kultuurleven* (1970); – A. Wylleman, 'In Memoriam Mgr. L. de Raeymaeker', in *Spectator* (1970); – G. Verbeke, 'De gestalte van een filosoof', in *Onze Alma Mater* (1970).

GERT VAN OVERLOOP